

Dagbok från expeditionen till Papua New Guinea 15 oktober – 15 november 2012

Måndag 15 oktober – onsdag 17 oktober

Vi startade på Landvetter med byte i Helsingfors, Singapore och i Port Moresby. Fullsatta plan hela tiden, gjorde att man inte kunde ligga och sova någonstans. Några timmars hängande blev det i både Singapore och i Port Moresby.

Efter en drygt 40 timmars resa anlände vi till Kokopo Village Resort. De hade ont om rum, så vi fick bo i dubbelrum. Lite jobbigt med massor med packning. Telefonerna funkade inte heller. Det skulle senare visa sig att de var urkopplade, eftersom alla ändå har mobiltelefoner. Enligt ägaren i alla fall. På kvällen käkade vi en gemensam middag innan det blev ett tidigt sänggående. Årets gäng består av, förutom av Hasse och mig från Sverige, Derek från England, Eddy från USA (Texas), Axel från Tyskland och Hans-Peter från Schweiz.

Torsdag 18 oktober

Frukost vid halvåttatiden. Omelett, korv, bacon, bröd, frukt och kaffe.

Fyra man åkte till Rabaul för att kolla upp vår utrustning som lagrats i en container sedan förra gången för cirka 1,5 år sedan.

Hans-Peter och jag fick i uppdrag att handla lite grejer i Kokopo. När jag kom till receptionen, så hade Hans-Peter redan beställt en taxi. Vi väntade en stund och när jag kollade med receptionen när taxin skulle komma, så hade dom inte beställt någon, eftersom dom inte kunde ringa externt. Och inte sa dom någonting till Hans-Peter heller. Men dom kunde ordna med någon som hade mobiltelefon, om vi betalade ett telefonkort för 4 kina (cirka 12 kronor). OK! Efter en timma så kom det en taxi och vi kom iväg på vår shoppingrunda. Först bar det av till en järnhandel för att köpa 1-meterslängder av armeringsjärn för att binda antennerna i. Medan dom kapade till järnen, åkte vi för att försöka hitta lagningsgrejer till tält. Vi åkte fram och tillbaka genom Kokopo till olika affärer, men hittade inte det vi vill ha. Sedan till apoteket för att Hans-Peter skulle köpa malariamedicin och sen till en bank för att växla pengar. På banken tog det över en halvtimme. Lunch på hotellet och därefter lite siesta innan resten av gänget kom tillbaka efter en jobbig dag i Rabaul. De hade inte fått igång generatorerna, så det blev till att åka och köpa nya, plus fläktar och lite annat.

Efter middag och ett par drinkar blev det sängen strax efter elva.

Fredag 19 oktober

Tidig morgon igen och frukost redan vid halvsjutiden. När vi checkat ut och lastat all packning, blev vi körda till Rabaul och till M/V Barbarian.

Rod var som vanligt skitig och i trasiga kläder. I år hade han i alla fall tre personer i besättningen. Två tjejer och en kille. Rachel, Hilda och Ronnie. För Hilda var det första resan, medan Rachel och Ronnie arbetat hos Rod i ett år.

Rod hade plockat isär ankarspelet på båten och höll på att laga det. Det tog därför lite tid innan vi kom iväg, men vid elvatiden bar det av. Rod påstod att det skulle ta 48 timmar till vårt första mål. S:t Mattias group. De första timmarna gungade det ordentligt, eftersom vinden kom från sidan, men framåt kvällen blev det bättre.

Lunch: Varma mackor

Middag: Kryddstark korv, bakad potatis, majskolvar och lök.

Lördag 20 oktober

En dag till sjöss. På förmiddagen var vädret skapligt, men efter det att vi kommit på norrsidan av New Ireland, blåste det en del och båten gungade ordentligt. Vi fick två barracudor på dragen som vi alltid släpar efter båten.

Eftersom båda matlagerskorna var sjösjuka, blev det dåligt med både lunch och middag. Rod fick sköta dagens matlagning.

Lunch: Mackor

Middag: Varma mackor

Söndag 21 oktober

På morgonen kom vi fram till ön Emirau i S:t Mattias group. Som vanligt kom det en del folk i kanoter och mötte oss. Derek hade en kontakt på ön och en kille som hette Dicknen lovade att följa oss dit. Det var långt. Först med båt och sedan till fots. Eftersom det regnat på natten, var det jättehalt att gå i regnskogen och när vi så småningom kom fram till Dereks kontakt var han inte hemma. Snopet. Tillbaka till Barbarian och ett nytt försök gjordes, denna gång att träffa Paramount Chief. Det gick lättare. Han hette Willies och byn hette Pakena village. Efter lite rundsnack, bestämdes att vi skulle få sätta upp stationerna på en liten obebodd ö som hette Enosau. Ett problem var att det fanns både giftorm och krokodiler på ön. Eller crocs som dom säger här. Crocsen kom dock bara fram när det var mörkt, men vi fick tipset att lysa på dom med ficklampa för då skulle dom försvinna. Det kändes ju tryggt. Stora skulle dom också vara. Någon mätte upp ett mått som gjorde att jag kände mig svimfärdig.

Vi fick mycket god hjälp av några killar med att sätta upp våra antenner och våra tält och vid femtiden var allt klart.

Detta var den varmaste dagen jag upplevt på länge.

Lunch: Friterad barracuda och pommes frites.

Middag: Currygryta med fläskkött och ris.

Måndag 22 oktober

Idag hände det inte så mycket. På morgonen visade sig några stora sköldpaddor en bit från båten. På förmiddagen tog Rod, Ronnie och jag dinghyn och åkte och tittade på en hamn som amerikanerna byggt under WWII. Men det fanns inte så mycket kvar. Ett par rostiga skeppsvrak och några pollare.

På eftermiddagen hände jag med in till Enosau för att fixa lite med antennerna, men det var för varmt för att göra något.

Lunch: Korv med en massa tillbehör.

Middag: Köttfärssås och spagetti.

Tisdag 23 oktober

Idag var jag iland på Enosau hela dagen, med avbrott för lunch. Jag satt mest och berättade om Sverige och visade lite kort för alla intresserade.

På förmiddagen kom det en otrolig regnskur tillsammans med stark blåst. Hade det inte varit för en kille som hette Noel, så hade hela vårt läger blåst bort. Noel slet som en galning med att binda och fästa tälten. Inget blev skadat.

Noel lagade också lunch till sig och sina kompisar. Han kokade en rotfrukt som heter Kaukau. Även jag fick smaka och det var riktigt gott. Deras middag däremot tackade jag nej till. Kokt hajhjärta och kokta sköldpaddsägg. En dövstum kille som var fiskare kom med hajhjärta och hajlunga. Deras religion, sjundedagsadventister, förbjuder dom att äta haj. Men dom får äta hjärta och lunga från haj. De kokta hjärtana såg oaptitliga ut, alldeles gråa och inte var de genomkokta heller.

Lite presenter delade jag ut. Pennor till skolan, några par läsglasögon till behövande. Jag gav grejorna till Willies för fördelning. Killarna som vaktar oss fick knivar, fisklinor och krokar.

Lunch: En massa plockmat. Skinka, sparris, rödbetor, majs, köttfärssås mm.

Middag: Kycklinglår, hel friterad potatis och någon grönsaksblandning.

Onsdag 24 oktober

Ännu en dag på Enosau. Idag gjorde dom en bänk till mig att sitta på. Snygg och bekväm. Noel, Dicknen och jag satt sedan och berättade. Jag om Sverige och dom om PNG. Speciellt berättade dom hiskeliga historier om crocs. Jag fick gåshud. Vi satt så nästan hela dagen. Lite lagom aktivitet i värmen.

Lunch: Taco.

Middag: Friterad potatis, barracuda, grönsaksblandning.

Torsdag 25 oktober

Idag gick vi upp redan klockan 5 för att plocka ned lägret innan det blev för varmt. Vi fick som vanligt god hjälp och på knappa 3 timmar var allt nedplockat och klart. Jag råkade lyfta på ytterskalet till en kokosnöt och därunder låg en liten svart orm, som ringlade iväg som ett skällat troll. Noel sa att om jag råkat bli biten av ormen, så hade jag varit tvungen att ta mig till något sjukhus för vård. Medan vi var och plockade ihop, så hade det kommit en man ut till Rod på båten och presenterat en räkning på 4000 kina. Det var vad de vill ha betalt för att vi varit iland på deras ö. Räkningen var underskriven av 8 stycken personer på ön. Alla med titlar som chairman och chief. Och vi som hade tänkt att betala 100 kina. Vi tog med våra hjälpredor till båten för en liten avskedsceremoni. Även councillors Willies var med. Rod bredde på som bara den hur mycket pengar de kunde tjäna om de byggde upp ett guesthouse och Rod kunde ta dit dykintresserade människor. Mycket, mycket mer än de pengar de lämnat en räkning på. Det var ingen hejd på det hela. Våra medhjälpare fick lite pengar och sedan lättade vi ankar och satte kurs på Tabar.

Havet var nästan spegelblankt med långa dyningar, så det hela var en behaglig resa. På kvällen hade Axel plötsligt kontakt på sin mobil, så jag fick låna den och kunde ringa hem. Skönt!

Lunch: Varma mackor.

Middag: Friterad kyckling och pommes frites.

Fredag 26 oktober

Vid halvelvatiden kom vi fram till Tabaröarna. En av öarna, Simberi, är mer känd som Kurrekurredudden. Ön där Pippis pappa, Efraim Långstrump, var negerkung. Derek hade tidigare varit i kontakt med ett guesthouse på ön Tatau och de kom med en båt och mötte oss. Vi kunde inte ankra utanför guesthouse, då det inte fanns något som helst skydd, utan dom visade oss till en vik ett par kilometer bort. Efter lite diskussioner beslöts att vi skulle lämna Barbarian och bo på guesthouse i 4 nätter för 150 kina per person och natt. Helpension. Efter några vändor med guesthouses båt, var vi på plats. Guesthouse hette Andi Guesthouse och byn hette Kudokudon. Det var inge lyx precis. Vi bodde i hyddor som stod på pålar. Kass belysning. Toa "på gården" som nästan fungerade. Bara regnvatten att dricka. Men dom som ägde guesthouse var mycket trevliga. Elsie och Ken hette dom. Councillorn hette King och bodde alldeles i närheten. Precis innan det blev mörkt hade vi alla antenner på plats. En kille som hette Cedric kom och erbjöd oss sin hjälp och han fick lite cigaretter som tack. Han blev jätteglad.

Axels onda ben blev allt sämre. I morse var det blårott och uppsvullet till dubbel storlek. Rachel smorde på något specialdunder och benet blev brunorange. Hoppas det blir bättre, annars får vi nog försöka få hem honom till Tyskland på något sätt. När jag duschade på kvällen, blev det tillsammans med en spindel modell XXL. Usch!

Lunch: Korv och bröd med tillbehör.

Middag: Någon röra med fläskkött (gott), kokta grönsaker, ris, sötpotatis. En jättekraffa (som jag fick för mig själv), någon kaka med kokos och ananas.

Lördag 27 oktober

Jag har tyckt att sängen på båten varit hård, men den är som en dunbädd i jämförelse med sängen på guesthouse. Men lite sömn blev det i alla fall.

På morgonen tog jag en promenad på några kilometer. Mycket hus och mycket folk. De flesta hejade och vinkade. Jag var också inne och tittat i den katolska kyrkan. Spartanskt så det förslår.

Sen satt jag och tittade på lite när dom höll på och byggde ett nytt menshouse. Det är ett hus där männen kan sitta och prata och där även gäster kan sova. Kvinnor får komma in men de får inte sova där. Jag frågade om det inte fanns ett womenshouse också och då pekade dom på köket. Ett stort utomhuskök under tak.

Vi beslöt att vi skulle äta lunch på Barbarian varje dag. Då fick vi möjlighet att komma in i kylan ett tag. Det ingick i hyran att de körde oss med båt fram och tillbaka till Barbarian så mycket vi önskade. De är mycket duktiga när det skall passera revet. De ligger och väntar på en stor våg och när den kommer, så är det gasen i botten för att komma så högt upp över korallerna som möjligt.

På eftermiddagen satte vi upp ytterligare en antenn, den sista. Så nu har vi ingen mast att hänga upp våra flaggor i.

Innan det blev mörkt, hann jag med att gå ytterligare en sväng. Jag fick sällskap av en kille som hette Matthew. Han jobbade på guldgruvan på Simberi. Han sa att han tjänade 500 kina var 14:e dag. Alltså mer än 3 gånger så mycket som vi tidigare fått uppgift om att vara en bra lön.

På eftermiddagen och natten stannade Axel på Barbarian pga sitt ben.

På kvällen kom Cedric och frågade om jag trodde att det var möjligt för mig att ta med mig en fågel hem till Sverige. Han hade en fågel i bur och som han vill ge mig. Jag trodde det skulle bli svårt, så vi skippade det.

Det är inte lätt att skriva dagbok med hundratals myror i och runt boken. Och på händer och armar förstås.

Lunch: Fisk, skinka, bönor, majs.

Middag: Krabba, krabbsallad (mums), fisk, ris, sötpotatis. Sånär som på en klo lyckades jag få krabborna själv.

Söndag 28 oktober

Slö förmiddag. Alla människor var i kyrkan. Efter lunch skulle Hasse och jag bli körda till Simberi. Ön där Carl Pettersson (Masta Salle) hade sin plantage. Men båten var försenad, så vi sköt upp det hela till i morgon. Synd, eftersom det var lugnt väder idag.

På eftermiddagen strosade jag runt lite. Otroligt varmt, nästan 40 i skuggan. Alla vinkar och hejar. På ett ställe satt cirka femtio personer och tittade på en videofilm på en gammal svartvit 17-tummare. Tyvärr hade jag inga filmer kvar att ge bort. Ken fick dom sista i morse.

Mängder med grisar och hönor springer omkring överallt. En kvinna, Salina, frågade om jag hade något sårtvättmedel. Det var en gammal dam som hade skurit sig i foten och såret hade blivit infekterat. Lite gasbinda och en penicillinkur var allt jag kunde erbjuda och hon tackade för det. Även om hon inte verkade veta vad penicillin var för något.

På kvällen fick jag besked om att Anna fött en dotter i fredags. Skönt att det är över.

Jag läste också igenom guesthouse's gästbok. Ganska många svenskar hade varit här under årens lopp. Säkert ett tjugotal.

Lunch: Piroger.

Middag: Friterad fisk, stuvad fisk, ris, sötpotatis, melon och så krabbor förståss.

Måndag 29 oktober

Under natten åskade och regnade det kraftigt men på morgonen hade det upphört och det kändes varmare än någonsin.

Förmiddagen ägnade jag åt att sitta ute och bläddra i boken om Kurrekurreduktionen och visa bilder och berätta för alla som kom och ville titta. Det var en ständig ström. Det var kul för de flesta kände eller var släkt med alltid någon på fotona.

Vi var också och besökte skolan, där vi berättade om oss och vad vi höll på med. Barnen lyssnade nyfiket och som avslutning sjöng dom en sång för oss. Alltid lika kul. De fick lite pennor och papper samt boken "Pippi Longstocking on the seven seas".

Efter lunch åkte Hasse och jag, tillsammans med ett gäng från Kudokudon till Simberi (Kurrekurreduktionen). Vi besökte minnesmärket över Sindu och Carl Pettersson. Det hade blivit utsatt för skadegörelse och förstörts av några som letat guld. Det tog ½-timme att gå dit genom tät djungel i bastuvärme, 42 grader, och sedan tillbaka igen.

På eftermiddagen blev det fortsatt bok- och fotovisning. Councillorn King berättade att han hade 1553 personer att "bossa" för. Han ville kontakta Sveriges ambassadör i PNG, för att försöka få till stånd ett nytt minnesmärke på Simberi.

På kvällen såg vi flera stora eldar på avstånd. De närmade sig guesthouse't och vi såg att det var människor som gick i vattnet och bar på eldar. Ken förklarade att det var ett sätt att fiska. De eldar stora torra blad från kokospalmen. Fisk, krabbor och hummer drogs mot elden och de som fiskade kunde ta bytet med spjut eller med kniv.

Senare på kvällen kom Salina och sålde väskor och jag köpte en.

Lunch: Kött med ris, friterad potatis och stekt medvurst?

Middag: Fisk i något som liknade spenat, musslor, ris, pomelo, melon.

Tisdag 30 oktober

Idag var det dags att lämna Kudokudon. Det åskade och regnade hela morgonen men det blev bättre fram på förmiddagen. Jag gick till Salina och frågade hur det var med den skadade gamla damen. Salina påstod att det var bättre. Som tack fick jag ett halsband av seashell money. Alltså ett halsband av slipade snäckor som tidigare använts som betalningsmedel på PNG. Ronnie blev mäktigt imponerad av halsbandet, när vi återvände till Barbarian. När allt var packat och klart, väntade vi ombord på båten till efter fyra, innan vi satte kurs på Lihir Island. På färden mot Lihir berättade Eddy om sitt arbetsliv som ljudtekniker i Los Angeles. Han hade jobbat på både Michel Jacksons och Madonnas USA-turnéer. Han påstod att Madonna var en väldigt smart kvinna.

Det är så olika hur glada folk blir för presenter. Idag gav jag lite synålar och sytråd till King, att ge till sin fru. Hon kom senare och tackade och var jätteglad och lovade att skicka en present till Lisbeth.

Lunch: Någon slags taco.

Middag: Köttgryta med curry och ris.

Onsdag 31 oktober

På färden till Lihir gungade det riktigt ordentligt, trots att det inte blåste speciellt mycket. Så det var inte precis någon skön resa. Vi kom fram till Lihir vid 8-tiden på morgonen och lade oss i lä för att äta frukost, innan vi gick i land. På Lihir finns det en stor guldgruva och en hel stad har byggts upp kring gruvan. Bostäder, affärer, banker, ja det mesta. Fult som stryk. Derek visste att det fanns ett guesthouse lite norr om själva staden, så vi åkte i land för att få reda på lite mer samt att ta ut pengar på banken och handla lite.

När vi kom iland stod där en lastbil, som det visade sig tillhörde samma bolag som ägde guesthouse. Märkligt. Det var bara att hoppa upp på flaket för en bank och shoppingrunda. Sedan hämtade vi upp en kille som skulle följa med oss på båten och visa oss till guesthouse. Det tar en timma påstod han, men det tog tre. Rod påstod att folket här har inget begrepp om tid. De säger en timma, men de vet inte vad en timma är. På väg till guesthouse fick vi en barracuda. Guesthouse visade sig vara en riktigt fin och modern anläggning mitt ute i ingenstans. Lakakot Bay Resort hette anläggningen och låg inne i en skyddad vik vid ett flodutlopp. Ägaren hette Mark och var australiensare och bodde i ett fint hus på anläggningen. Vi fick lov att utnyttja en stor konferenslokal med aircondition gratis inklusive el. Tyvärr stängdes elen av klocka elva på kvällen, så vi fick ändå ta med våra egna generatorer. Lokalen låg lite långt från stranden, så våra kablar räckte inte till, så vi satt närmare havet under ett tak. Klockan halv sju var antennerna på plats och då var det också mörkt.

När jag skulle skriva dagbok på kvällen, kunde jag inte trycka fram stiftet i pennan. Det berodde på att hela pennan var full med myror.

Lunch: Friterad barracuda, friterad kyckling, pommes frites.

Middag: Köttfärssås och spagetti.

Torsdag 1 november

Redan innan klocka sex åkte vi ut, utanför revet för att göra vatten. Alltså avsalta havsvatten. Jag försökte att fiska lite, alldeles i kanten av revet. Där var mycket fisk i alla färger, men ingen ville fastna ordentligt. Det berodde nog på att det var ett "strömmingstackel" jag använde och det var nog inga strömmingar där nere.

Vid elvatiden åkte Derek, Eddy och jag med en kille som hette Nicki in till stan Londolovit eller Lihir Town, som den heter numera. Vi åkte i en jeep. Derek i fram och Eddy och jag på tvären i bak. Hej vad det gick! Lika mycket på vänster som på höger sida, beroende på var vägen var minst dålig. På tre ställen rann det floder över vägen. Hundar, grisar, tuppar, hönor, folk och fa´n och hans moster sprang hela tiden över vägen. 1,5 timma tog det till stan. Derek köpte en förvaringsbox och Eddy var på banken. Själv köpte jag salta jordnötter. Nicki skulle åka ett ärende på ett par minuter medan vi andra handlade. Vi väntade tåligt i 40 minuter på honom utanför en affär. Och plötsligt var han där. Samma zick-zackkörning tillbaka. Helst med gasen i botten. Det är märkligt, att hemma i Sverige åker man knappt en meter utan att ha bältet på sig, men här nere ser man det som en självklarhet att åka som en galning, helt obältad.

När vi kom tillbaka till Barbarian, var de nästan klara med vattentillverkningen. De hade fått god hjälp av en störtskur med att fylla vattentanken.

Framåt kvällen tänkte jag gå en runda men det var så varmt så jag gick till receptionen och lånade deras dator och surfade runt lite. Det gick inte snabbt precis. Tyvärr var Habokrafts hemsida i oordning, så jag kunde inte skicka några mail. Jag var ensam i receptionen och Josef, resortens manager, hade sagt till mig att om det ringde, så kunde jag svara. Om dom frågade efter lediga rum, så fanns det. Det ringde två gånger men jag brydde mig inte om att svara.

Lunch: Kyckling och pasta.

Middag: Ugnstekt korv, pommes frites, mixade grönsaker.

Freitag 2 november

Idag var det lite slappt. Förmiddagen och halva eftermiddagen gick åt att göra vatten. Idag igen! Men det regnade, så det gjorde inte så mycket. Jag försökte fiska lite idag igen. Det nappade en del, men ingen fastnade.

På sena eftermiddagen hängde Ronnie med på en promenad. Fruktansvärt varmt men vi gick ett par timmar ändå. Det märks att många har det ganska bra på den här ön. Vi mötte många barn på hemväg från skolan. Många i fina kläder och många drack dricka eller åt glass, som de köpt i en lite kiosk som tillhör resorten. Även Ronnie och jag passade på att sitta ned vid kiosken och ta varsin dricka. Utbudet i kiosken var inte så stort. Dricka, glass, tandkräm, lite konserver och cigaretter (även lösa). Dessutom hade dom en liten 17-tums svartvit TV. Sen gick jag till receptionen och lyssnade på Jönköpingsnyheterna på webradion. HV hade förlorat mot Växjö. På straffar.

Lunch: Friterade kycklingdelar, friterade bananer och potatisar.

Middag: Köttgryta med ris.

Lördag 3 november

Idag var det dags att plocka ihop alla grejor, eftersom det var sista dagen hela gänget var samlat. Vi jobbade på ganska bra i hettan och vid tretiden var allt nere och kunde lastas i Barbarian.

Jag gick till receptionen för att sitta lite vid datorn. Jag var ensam där och precis när jag var på väg därifrån, körde en jeep fram och stannade utanför dörren. I rask fart kom en man ut och gick emot mig. Hack i häl på honom kom ytterligare en man och han bar på ett maskingevär. Min första tanke var: "Har dom varit och jagat?". Den förste tog i hand och frågade när vi skulle åka. När Rod senare fick reda på det här, blev han riktigt rädd. Eftersom ägaren till

resorten var bortrest, trodde Rod att den kunde vara någon slags ”hold-up”. Rod frågade ut mig hur de såg ut, om de hade uniform, vad det var för jeep, hur de var klädda mm. Efter en stund åkte Rod iland för att kolla upp det hela. Det visade sig vara poliser, som skulle bo på resorten.

På kvällen hade vi avskedsfest på akterdäck. 30 grader, kolsvart, stjärnklart, lugnt, 3 grader syd.

Lunch: Varma mackor

Middag: Grillat kött, korv, kyckling och pommes frites. Vitt och rött vin, samt en hel drös med öl. (Dom dricker mycket öl, dom där mellaneuropéerna)

Söndag 4 november

Idag lämnade fyra av deltagarna oss och åkte hem. Oh, vilken hemlängtan jag fick när dom gav sig av.

Vid åttatiden lämnade vi vår lugna vik för en 35-timmarsresa till Buka. När vi kom ut på havet blåste det och vinden ökade hela tiden. Jag satt på akterdäck hela dagen och blev genomblöt pga alla vågor som slog över däck. Vid fyratiden beslutade Rod att söka lä och satte kurs på Tanga Islands. I tre timmar letade han efter en lämplig plats i lä och när vi kolmörkret slutligen hittade en lugn vik, tillräckligt grund för att kunna ankra i, så var det vid Lif island. Det var mängder med människor i sina kanoter runt båten. Jag bad en man att han skulle skicka efter min gamle vän Greg Busampos, councilorn på Lif. Efter ½-timme kom Greg och vi satt och pratade och tittade på kort i någon timma. Han hade faktiskt fått paketet som jag skickat till honom. Däremot hade hans brev till mig inte kommit fram. Han hade aldrig trott att han skulle få se oss igen och vi hade ju aldrig trott att vi skulle få se honom heller. Han var riktigt tagen av vårt möte. Lite grejor fick han med sig hem.

Lunch: Inställt pga blåst.

Middag; Korv, ris, grönsaker.

Måndag 5 november

På morgonen kom Greg tillbaka och då hade han med sig sin fru och två av sina sju barn. De hade med sig lite frukt och grönsaker. Han ville köpa bensin av oss. Rod påstod att vi inte hade någon tom dunk och Hasse fyllde på med att via bara har diesel till båten. Greg pekade på våra utombordsmotorer och frågade om dom också gick på diesel. Han fick köpa 25 liter bensin som Hasse bjöd honom på. Efter det att de åkt tillbaka till land, kom äldste sonen tillbaka med en lapp med Gregs telefonnummer och bankkontonummer.

Det ösregnade i över en timma och vi väntade i den lugna viken och vid åttatiden gav vi oss av. När vi kom ut på öppet hav, blåste det ordentligt, så det blev en guppig resa till Feni Island, där vi sökte lä. Det blev ytterligare en heldag på akterdäck, men vi hade sällskap av många delfiner runt båten, så det fanns en del att titta på. Ute på havet stannade plötsligt motorn och allt blev tyst. Kusligt tyst. Efter en kvart kom Rod och sa att det var ett bränslefilter som täppt, men att han fixat det. Skönt.

Vid fyratiden kom vi till Feni island och vi ankrade i sundet mellan de båda stora öarna. Massor med folk kom naturligtvis till båten. Jag frågade efter min gamle vän Clement och någon undrade om de skulle skicka bud efter honom. Eftersom vi inte tänkte stanna så länge, så tyckte vi att det inte var någon idé.

Vid sjutiden på kvällen lättade vi ankar och satte kurs på Buka. Det blåste riktigt ordentligt, när vi kom ur skydd, Det enda Rod muttrade hela natten var "big storm over there" och pekade framåt.

Lunch: Varma mackor.

Middag: Kyckling, ris, grönsaker.

Tisdag 6 november

Natten var riktigt gungig, men på morgonen lugnade det sig, så det blev riktigt behagligt. Eftersom vädret var fint, så kunde Rod inte kommentera det, utan dagens ständiga kommentarer var: "Horrible place" eller "horrible people" varje gång man mötte honom på båten. Och då menade han Buka och folket där. Vid tretiden var vi framme vid Buka. Alltså 52 timmar efter det att vi lämnat Lihir. Plötsligt ankrade Rod och påstod att han inte kunde gå närmare Buka Town, eftersom strömmen i passagen var för stark. Ronnie skulle i stället ta oss dit i dinghyn. Och vi såg inte ens staden! Då blev Hasse förbannad och sa till Rod att han inte skulle ha åtagit sig chartern om han inte kunde ta oss dit vi skulle och då kunde Rod plötsligt fortsätta en bit till. Men han kunde inte ankra, utan skulle cirkla runt utanför stan i Bukapassagen.

Vi tog dinghyn in till Kuri resort, där Hasse bokat två lyxbungalows. Det hade blivit något fel, så dom hade bara en bungalow ledig, men dom skjutsade runt oss för att leta efter logi någon annanstans. Vi hittade två rum på Lumankoa Guest House. Fula rum. Dusch och toa långt bort i en korridor. Allmänt dåligt, men det fanns aircondition. Vi blev körda av Kuri resorts bananaboat till Barbarian, som nu låg skitlångt bort, utom synhåll, för att hämta vår packning. Det första vi gjorde sedan var att åka till polisstationen och visa licensen och tala om vad vi skulle göra.

Innan det blev mörkt, hann vi i alla fall få upp en antenn.

Lunch: Varma mackor.

Middag: Kyckling, taro, ris, grönsaker.

Onsdag 7 november

Tio i sex knackade det på dörren. Väckning för frukost klockan sex. Toast med bönor. Ingen höjdare direkt.

Med bil till Air Niuginis kontor, för att få nya flygbiljetter utskrivna. Men deras datorsystem låg nere hela dagen och vi var där tre gånger och kollade. Hoppas det funkar i morgon. Sedan var vi på banken, posten och en telebutik och köpte telefonkort, men det lyckades vi inte ladda ned någonstans. Vi var även på ett internetcafé, men inte heller deras datasystem funkade. Några vykort till frimärkena vi köpt, hittade vi inte i en enda affär. Det blev inte så mycket uträttat idag alltså. Jo, en antenn till fick vi upp.

Han som jobbar på guesthouse och som kör runt oss heter Dominik. Han hör väldigt dåligt och det beror på att han haft malaria. Han var jättedålig, nära döden. Då sa läkaren till honom att ta all medicin han hade kvar på en gång. Det gjorde han och malarian försvann, men istället blev han döv. Han var helt döv i sex månader, men sedan har hörsel kommit tillbaka något.

Jag gick runt lite i stan och tittade och fotograferade. Buka är nog den fulaste stad jag sett. Hela stan är som en stor arbetsplats/soptipp. Allt är i en enda röra. Affärer, fabriker, bostäder, verkstäder och en massa skräp.

Lunch: Kyckling, ris, grönsaker.

Middag: Samma som lunchen + taro (men den åt jag inte).

Torsdag 8 november

Lika tidig väckning idag också. Efter frukost åkte vi till Air Niuginis kontor, men datasystemet låg nere idag också. De har inte haft något fungerande datasystem sedan måndag förmiddag. Och ändå är Air Niugini ett internationellt flygbolag. Vi åkte också ut till flygplatsen, för att försöka kolla om våra biljetter gäller. Men eftersom dagens flyg till Port Moresby var försenat, var det överfullt på flygplatsen, men inte en enda Air Niugini-anställd. Sen gick vi en liten runda på stan. Herregud, vilken stor marknad det var som bara sålde betelnötter. Hela säckar med nötter och säkert hundra försäljare. Jag köpte lite frukter på den andra marknaden bl a en pomelo för 1 kina. Den godaste jag ätit.

Efter lunch tog jag en bananaboaat över Bukapassagen till huvudön, Bougainville. Jag tog lite kort och sen båt tillbaka igen.

Innan middagen filmade jag en barnkör som övade på guesthouse. Hedda, receptionisten, var ledare och det var disciplin som gällde. Var och en av trettioalet barn fick ställa sig upp och tala om för mig vad de hette. Sen berättade jag lite om Sverige. Texterna till sångerna de sjöng, fanns uppskrivna på en svart tavla och Hedda pekade i takt med en pekpinne, ord för ord.

Senare på kvällen började vi förbereda oss lite för morgondagen, genom att plocka ned en antenn.

Lunch: Två mackor med något kladd emellan.

Middag: Kyckling, taro, ris, grönsaker. Middagen ingår i rumspriset och det är exakt samma mat varje dag.

Fredag 9 november

På morgonen berättade Hasse att det varit ett fruktansvärt liv på gatan utanför guesthouse under natten. Några hade försökt att ta sig in på området, men säkerhetsvakten hade stoppat dem. Tre skott hade skjutits. Jag hade inte hört någonting, men mitt rum ligger längre inåt gården och kylaggregatet väsnas fruktansvärt.

Vi plockade ned en sista antennen och redan vid halvsjutiden var vi på flygplatsen. Vi betalade 830 kina (ca 2500 SEK) för övervikt. Vi träffade en kille på flygplatsen som bott på vårt guesthouse och som skulle ha åkt till Rabaul igår. Men planet hade blivit inställt och resenärerna hade blivit uppmanade att komma tillbaka till flygplatsen idag. Inga ytterligare besked. Vårt flyg var drygt 1 timma försenat och eftersom vi bara hade 45 minuter på oss i Port Moresby, innan vårt plan till Manus skulle gå, så bad vi flygvärdinnan att kolla om Manusplanet också var försenat eller kunde vänta på oss. En stund senare kom hon tillbaka och sa att det var det planet vi åkte med som skulle flyga till Manus. Där hade vi tur. Två timmar försenade landade vi och allt bagage på Manus. Vi blev hämtade och körda till Harborside hotel i Lorengau. De hade bara ett rum ledigt men det var perfekt. Mer som en lägenhet med två stora rum och något som kunde liknas vid ett kök utan spis. Dusch och toa samt aircondition. Innan det blev mörkt hann vi med hjälp av några locals, få upp två antenner.

Lunch: Inget.

Middag: Råkor i vitlökssås, ris, vitt vin.

Lördag 10 november

En halvslö dag igen. Men det är så fruktansvärt varmt, så de går bara inte att göra mycket. Vi var i alla fall på Air Niuginis kontor och fick nya biljetter utskrivna, sedan på BSP (Bank South Pacific) och hämtade pengar.

Jag var på marknaden, som ligger granne med vårt hotell, några gånger under dagen. Det är kul att bara gå runt och titta. Det finns massor med fisk, krabbor och bläckfisk. Både rökt och nyfångat. Mängder med olika sorters fisk i alla de färger. Och naturligtvis grönsaker, frukt och betelnötter. Jag köpte några bananer och till småflickorna hemma blev det ett par halsband.

På eftermiddagen strosade jag omkring i de östra (tror jag) delarna av Lorengau. Folk hejar och pratar hela tiden. Många påstår sig veta var Sverige ligger, så även vår granne på hotellet. Men efter en stund, så frågade han om Sverige var huvudstad i Europa.

Jag blev inbjuden till Lorengau Sport Club. Det var inte så där jättesportigt precis. Mest öldrickning, biljard och kortspel. Allt till hög musik. Mycket julmusik, eftersom julkommersen redan är i full gång. Merry Christmas står det över var och varannan butiksentré.

Lynch: Bananer.

Middag: Lobster Thermidor och vitt vin.

Söndag 11 november

Ännu en slappardag, men det går knappt att var utomhus.

På morgonen tog jag i alla fall en långpromenad. Långt ute på en udde ser man en stor ensam byggnad. Jag läste om att det var ett guesthouse som byggts på gamla ammunitionspråmar från WWII. Och det lät ju spännande. Efter några kilometers långsam promenad var jag framme, men guesthouseet var nedlagt och i stället huserade en boxningsklubb där. Hela stället var en stor träningslokal. Ruffigt som bara den, men läget var fantastiskt. Jag var naturligtvis välkommen in för att titta. Dom som kanske skulle bli boxare verkade lika tagna av värmen som jag. På hemvägen köpte jag lite olika frukter till lunch. Pomelo, söta minibananer och några sura apelsiner som inte var större än golfbollar.

Sen tog det ett par timmar att få ned kroppen till normal temperatur, innan det var dags för eftermiddagstrippen. Den gick till de högre belägna områdena, längre från havet. Här var husen och trädgårdarna mycket finare och allt var mer välvårdat.

Jag mötte en lastbil som kom i god fart och som vanligt stod det en massa människor på flaket. Längst fram mot hytten stod en man med ett litet barn på axlarna. Hej vad det gick! Innan det blev mörkt, plockade vi ned en antenn. Sen påstod Hasse att det var fel på koaxialkabeln till den andra antennen, så vi tog ned den också och bytte kabel. I mörkret. Felet var bara det att radioamatören (nu vet jag varför det heter amatör) hade glömt att slå på strömmen till förstärkaren.

Lunch: Lite olika frukter. Eftersom Hasse hoppas att han skall gå ned i vikt så åt han: två paket kakor, en glass och en Cuba Cola men ingen frukt.

Middag: Fisk, ugnspotatis, vitt vin.

Måndag 12 november

Idag var det uppbrott från Manus. Under natten regnade det alldeles enormt, men på morgonen kunde vi plocka ned den sista antennen utan att bli blöta.

Kvart över nio bar det av till flygplatsen som ligger 3,5 mil från Lorengau. När vi kom fram, 1,5 timma innan avgång, var flygplatsen helt öde, låst och tillbommad. Flyget är inställt, var det första som dök upp i huvudet och nästa flyg går på onsdag och då hinner vi inte med flyget till Singapore, utan får vänta kanske ytterligare en vecka. Men runtom flygplatsen, i skugga under något träd, stod det bilar. Tydligt väntade de också på flyget. Fler bilar kom och alla åkte ut i bushen för att få skugga. Vi också. Så småningom öppnade flygplatsen och vi kom iväg 45 minuter sena och cirka 1000 kronor fattigare pga övervikt. (På bagaget alltså). I Port Moresby väntade en buss på oss för att ta oss till Loloata Island Resort. Sista delen med båt och eftersom det blåste ordentligt, blev både vi och våra väskor genomsura. Vi fick faktiskt den bästa bungalowen på resorten, trots att den var upptagen när jag bokade i somras. Det var nog för att jag alltid skickar julhälsning till Olinda, som sköter bokningarna. Trots den starka vinden, lyckades vi faktiskt få upp en antenn innan middagen, som var buffé. Men hungriga locals på konferens hade länsat de flesta faten, innan vi var framme. Som tur var, var det några krabbor kvar och dom la jag beslag på.

Lunch: Fyra kex och äppeljuice. (På flyget).

Middag: Buffé med tomt fat, tomt fat, tomt fat, krabbor, spaghetti och frukter.

Tisdag 13 november

Idag har det känts som om jag bara väntat på morgondagen och på att få åka hem. Det har blåst lika mycket idag, så några längre svängar runt ön har det inte blivit, eftersom vattnet hela tiden slår över den stig som löper runt ön. Nästan runt hela ön i alla fall. Mat och fika har också tagit sin tid. Ett mail till Lisbeth skickade jag också från datorn inne på kontoret.

Lunch: Pizza. En med kyckling, en med skaldjur och en med skinka och ananas, vin.

Middag: Buffé. Bananer i kokossås, stekt lamm, stekta räkor, sallad, frukter, glass, vin.

Innan middagen serverades stekta kycklingvingar till drinken (GT).

Onsdag 13 november – torsdag 14 november

Idag var det uppbrott från Loloata. Jag gav bort lite grejor till en gammal man som jobbade med att underhålla möbler. Han fick en tröja, cigaretter, tändare och några par läsglasögon. Han blev verkligen glad och ville att vi skulle följa med honom hem och träffa hans familj, men vi skulle ju åka hem idag. Jag frågade hur gammal han var och han började med drygt 80 och sedan 75. Han var i alla fall född 1935. Många här i PNG vet inte hur gamla de är. Det har tydligen ingen betydelse.

Halv elva började vi hemresan. På flygplatsen betalade vi 3000 kronor för övervikt till Singapore. Planet till Singapore var fullt. I Singapore betalade vi 80 Euro för en extra väska, däremot inget för övervikt. Lite mat blev det medan vi väntade: grillade revben.

Även på planet till Helsingfors var det fullt. Dåliga säten och vansinnigt ont om benutrymme, gjorde att det inte gick att sova alls. Sedan var det bara att byta plan och på Landvetter möttes vi av Lisbeth och Solveig.

Skönt att vara hemma. 33 timmar tog hemresan från dörr till dörr.